

Notes de dietari

Dia 11 d'abril de 2025. Avui és el divendres abans del Diumenge de Ram. Hi ha algunes Dolors que celebren el seu sant. Però els canvis vaticans han traslladat la festa al dia 8 de setembre i moltes el celebren aquest dia. A mi em sembla, sempre m'ho ha semblat, que la Mare de Déu dels Dolors té més a veure amb la Setmana Santa que no pas amb el dia que se celebren totes les maredeus trobades. La de Núria, la del Tura, i abans de tenir festa pròpia, la de Montserrat. La dels Dolors està lligada a la Passió i estava molt bé celebrar-la just abans que no comenci la Setmana Santa.

Dia 13 d'abril de 2025. Avui és Diumenge de Ram o de Rams. Els nens anàvem a beneir el palmó i les nenes la palma. El palmó, erecte, dret, era més masculí que no pas la palma, tota teixida amb motius decoratius florals. Això sí, feien la mateixa olor. Una olor blanca, de fulla fermentada, de sofre esvaït. Diferència de sexes. Ara cada vegada veig menys palmons i menys palmes. De fet, són molt cars. I cada vegada es veuen més rams de llorer i d'olivera. El llorer i l'olivera són unisex, els pot portar tot hom. I diuen que un parell de fulles de llorer beneït fan els rostits més bons. Hi ha una pintura de Giotto, un fresc, em sembla que de la capella Scrovegni, a Pàdua, on es veu una colla de marrecs que estan enfilats dalt d'uns arbres, suposo que llorers i oliveres, tallant branques i més branques. *Hosanna* és la paraula clau d'aquest diumenge. És l'antecedent d'aquell *crucifica'l* que no tardarà gaire a sonar la nit del dijous al divendres.

Dia 15 d'abril de 2025. Avui, dimarts, és un bon dia per escoltar la *Passió segons sant Mateu* de Johann Sebastian Bach. Si sempre és una experiència profunda i satisfactòria, escoltada aquests dies agafa un tint especial. Per mi és l'obra d'art més meravellosa del món, de tots els temps. És una celebració litúrgica i alhora estètica, és narració i teatre, i, esclar, música. La música més inspirada, seriosa, adequada als textos. Amb pàgines inoblidables, com l'ària que canta la contralt després de la negació de Pere, la nit del judici de Jesús. De les cinc o sis versions que en tinc, avui hem escollit la dirigida per John Eliot Gardiner, perquè aquest director viu Bach

NARCÍS COMADIRA

ESCRITOR I PINTOR

Ha volgut ser papa fins al final i fer la seva feina fins a l'últim dia

d'una manera especial, el balla, per dir-ho com ho va dir ell. La seva ànima el balla.

Dia 17 d'abril de 2025. Avui és Dijous Sant. Abans era festa. Ara, amb la laïcització progressiva, ja no ho és. Això que és el dia del Sant Sopar, el vespre de la traïció de Judes, aquell vespre que Jesús va dir: "L'esperit és a punt, però la carn és feble". El vespre que portarà a aquella nit terrible del judici, de la condemna, que portarà a la pujada al Calvari.

Dia 18 d'abril de 2025. Avui és Divendres Sant. I és festa. Aquí a Sant Feliu, però, és com si no ho fos. Tot és obert. La plaça del Mercat és plena de parades. Quina diferència de quan jo era petit, a Giro-

na. Tot tancat i silenciós. Fins i tot no ens deixaven tocar el piano. La cosa més important del Divendres Sant era la processó de la nit. Encara es fa, perquè és un reclam turístic. I perquè a Girona és un autèntic espectacle, sobretot perquè la Girona vella és una escenografia extraordinària i insubstituïble. La musiqueta insistent dels pifres dels manaies és la banda sonora de la processó i dels meus records.

Dia 20 d'abril de 2025. Diumenge de Pasqua. Els nens anàvem a felicitar la Pasqua als nostres padrins i ells ens regalaven una mona. Ara s'ha posat de moda, sobretot a Barcelona, dir que el dia de la mona és el Dilluns de Pasqua. Jo crec que és un error, però les modes, sobretot si periodistes, locutors, presentadors de televisió no paren de dir-ho, es fixen equivocadament per sempre. Per mi, el dia de la mona sempre serà el Diumenge de Pasqua. Si se la volen menjar el dilluns, doncs endavant, que ho facin... Sembla que el Papa es va recuperant. I com que és tossut, ha volgut anar a la plaça de Sant Pere a impartir la benedicció dita *urbi et orbi*. Un filet de veu, un cansament aparent, una presència una mica absent. La salutació l'ha llegida el cerimonier que l'acompanyava.

Dia 21 d'abril de 2025. La primera notícia del dia és la de la mort del papa Francesc. No m'ha estranyat gens, després de veure'l ahir. Ha volgut ser papa fins al final i fer la seva feina fins a l'últim dia. Quan el van elegir no em va caure gaire bé. Un argentí, vaja, vaig pensar. Però amb el temps i amb les seves actituds vaig pensar que potser sí que un papa, en últim terme, l'escull l'Esperit Sant.

ALESSANDRO DI MEO / EFE

El que escollim no veure

La naturalesa humana és plena de contradiccions. Se sol dir que la nostra capacitat d'empatia és més gran amb els que tenim més a prop, i es debat sobre si això hauria de ser així. Però les persones també poden clamar pel dolor aliè que té lloc en un indret llunyà i, al mateix temps, ignorar les injustícies que es duen a terme a casa seva. Recentment, durant les manifestacions a Karachi, al Pakistan, es va poder observar aquesta dualitat amb les multituds que van expressar la seva solidaritat amb el poble palestí.

Tanmateix, el mateix país que s'uneix per defensar els drets dels palestins expulsa milions d'afganesos que busquen refugi després d'haver viscut anys en condicions precàries. Aquesta situació ens porta a reflexionar, de nou, sobre la selecció de la nostra empatia i com les contradiccions en les nostres accions poden mostrar la nostra veritable naturalesa.

Les imatges de desenes de mi-

lers de persones omplint els carrers de Karachi en suport dels palestins són impactants i inspiradores. Amb pancartes i crits, la multitud clamava per la justícia i la pau, ressonant així amb una frustració mundial. Però les llàgrimes dels afganesos a qui s'està expulsant quedaven pràcticament silenciades, i la situació dels refugiats afganesos que viuen al Pakistan es deteriora. Després de dècades de conflicte i inseguretat, aquests individus han buscat refugi, només per veure's ara forçats a tornar a una realitat devastadora.

Afrontem així una ironia pu-

Com és que som solidaris amb qui pateix en una altra part del món, però no veiem els problemes urgents que ens envolten?

NADIA GHULAM

ACTIVISTA
AFGANESA

nyent: un poble que es mobilitza fervorosament per una causa llunyana mentre ignora el patiment immediat dels seus veïns. I són fins a 3 milions de refugiats. La selectivitat de l'empatia ens porta a qüestionar la naturalesa del nostre compromís amb la justícia.

Com és possible que celebrem solidaritat amb aquells que pateixen en una altra part del món, però no veiem els problemes urgents que ens envolten? La nostra identitat nacional es construeix sobre narratives d'empatia amb els oprimits, però quina responsabilitat mostrem amb els que vi-

uen dins de les nostres fronteres? En el nostre cas, quantes coses no vam fer, durant molts anys, i què no fem encara avui, per erradicar la violència contra les dones al nostre país? O quines accions hem dut a terme per pal·liar el sofriment dels migrants que arriben aquí –la situació dels quals, no ho dubto, ens commou quan en tenim notícia?

Reflexionar sobre aquestes contradiccions ens condueix a entendre que la humanitat es troba en una lluita contínua per equilibrar la compassió i els particularismes. La veritable solidaritat ha de transcendir fronteres i hem de treballar per un món on cada vida tingui el mateix pes. Advocar per una causa no hauria de significar ignorar l'altra. És hora de reavaluar el nostre paper com a ciutadanes i ciutadans compromesos, assegurar que l'empatia sigui inclusiva i que els nostres cors estiguin oberts no només a les lluites llunyanes, sinó també a les que tenen lloc a la porta del costat.

És hora de reavaluar el nostre paper com a ciutadanes i ciutadans compromesos i assegurar una empatia inclusiva